

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Verdachte gasten

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Naar zee

‘Ga je naar een hotel? Nu?’ Spekkie staat in Sproets kamer en kijkt haar vriend verbaasd aan. ‘Daar heb je op school niks over verteld.’

Ze is een beetje teleurgesteld, want ze had voor vandaag heel andere plannen. Van Nelson, haar neef die bij de politie werkt, kreeg ze vorig weekend twee walkietalkies. Die wilde ze graag uitproberen met Sproet. Zeker nu ze een dag vrij hebben van school. ‘Het zit zo,’ zegt Sproet. Hij slaat de iPad open. ‘Eigenlijk zou ik met mijn moeder en mijn zusje op bezoek gaan bij mijn opa. Maar omdat mijn zusje oorpijn heeft, wil mijn moeder met haar naar de dokter. En dus ga ik alleen.’

‘Huh, maar wat heeft dat met dat hotel te maken?’

Sproet laat een plaatje zien van een hotel bij zee. Het lijkt bijna een kasteeltje, met pilaren en een torentje.

‘Hotel Duinzicht,’ leest Spekkie hardop voor.

‘Ja,’ zegt Sproet, ‘het ligt in de duinen en het is van een vriendin van mijn opa. Vroeger zaten ze samen op school. Die vriendin woont daar dus, en omdat ze bijna jarig is, geeft ze een feestje.’

‘En jij gaat daar ook heen?’ Spekkie begrijpt er weinig van. Ze kent de opa van Sproet goed. Hij is heel fit, maar al wel oud. Zijn vriendin van vroeger zal dus ook wel oud zijn... ‘Is zo’n feestje wel leuk?’

vraagt ze voorzichtig.

‘Geen idee. Maar ik ga helemaal niet voor dat feestje,’ zegt Sproet.

‘Ik ga mijn opa een paar manchetknopen brengen. Die was hij vergeten mee te nemen en nu leent hij die van mijn vader.’

‘Manchetknopen? Nooit van gehoord,’ zegt Spekkie.

‘Dat zijn een soort sjieke knopen voor je mouwen,’ legt Sproet uit. ‘Mijn opa wil zich graag netjes aankleden voor dat feestje.’

‘Ga je nu meteen weg?’

‘Ja. Maar ik kan wel vragen of je mee mag?’ stelt Sproet voor.

Spekkie knikt enthousiast. ‘Dan kan ik je opa weer eens zien. Want dat is alweer een tijdje geleden.’

Sproet loopt naar beneden om zijn moeder te zoeken.

Als hij terugkomt, zegt hij: 'Het mag. Mijn moeder vindt het zelfs fijn als je meegaat.

"Samen ergens heen gaan is beter dan alleen," zegt ze.' Hij laat een telefoon zien. 'Ze gaf deze ook mee. Voor de zekerheid.'

'Is het eigenlijk ver?' wil Spekkie weten.

'Nee, valt mee. Het hotel is vlak bij het strand, we kunnen met de bus.'

Spekkie voelt snel in het voorvakje van haar rugtas. Gelukkig, haar ov-chipkaart zit er nog in. Vorig weekend is ze toevallig met haar moeder naar de stad geweest. Ook met de bus.

Ze laat het pasje zien. 'Kijk, ik ben op alles voorbereid. En weet je wat ik nog meer bij me heb...?'

Spekkies natuurlijk, denkt Sproet. Want zijn vriendin eet er graag een, vooral als ze iets wil oplossen. Ze houdt namelijk veel van speuren. Net als Nelson, haar neef.

Maar tot zijn verbazing haalt ze twee walkietalkies uit haar rugtas.

‘Deze kreeg ik vorig weekend van Nelson. Hij zag ze in de kringloopwinkel en heeft ze voor mij gekocht. Zullen we ze straks even uitproberen?’

‘Ja, leuk!’ zegt Sproet.

Ongeduldig loopt Spekkie even later heen en weer over de stoep. ‘Sproet, wat duurt het lang voordat de bus komt! Weet je zeker dat hij hier stopt?’

‘Tuurlijk. Als we in de zomer naar zee gaan, nemen we ook altijd deze bus.’ Hij kijkt naar een politieauto die aan de overkant voorbijrijdt. De auto mindert ineens vaart, rijdt dan door naar de rotonde en stopt bij de bushalte waar zij staan.

Het raampje gaat open en een stem zegt:

‘Moeten jullie niet naar school?’

Spekkie herkent de stem meteen. ‘Nelson!’

Ze stapt op de politieauto af. Achter het stuur zit inderdaad haar neef.

‘We zijn vrij vandaag,’ legt ze uit. ‘En nu ga ik met Sproet naar zee. Naar hotel Duinzicht, want daar logeert zijn opa. Alleen duurt het best lang voordat de bus er is.’

‘Klopt. Er is een weg afgesloten, dus de bus

moet waarschijnlijk omrijden,' zegt Nelson.

'Maar ik heb een beter idee. Stap maar in.

Dan breng ik jullie naar dat hotel. Ik moet toevallig ook die kant op.'

Spekkie steekt blij een duim op naar Sproet.

Dat is mazzel!

Als ze zijn ingestapt, vraagt ze: 'Nelson, wat ga jij doen aan zee?'

'Er wordt een video over de politie gemaakt,' legt hij uit. 'En vandaag laten we politie te paard zien.'

‘Spannend. En word jij ook gefilmd?’

‘Misschien wel. Ik kan in elk geval paardrijden, dus ik wil wel even op zo’n paard zitten.’

‘Wel stoer,’ zegt Spekkie. ‘Ik zou jou graag op een politiepaard willen zien.’

Nelson glimlacht. ‘Mij lijkt het ook wel leuk. Even zien of het kan, want ik moet vandaag vooral zorgen dat alles goed verloopt.’

Spekkie wil nog veel meer vragen, vooral over dat paardrijden, maar dan rinkelt de telefoon in Sproets broekzak.

Hij haalt hem tevoorschijn en zegt: ‘Hoi, opa. Ja, ik heb mama’s oude telefoon bij me. Ik ben onderweg, samen met Spekkie. Hè, wat zeg je?’

Hij luistert aandachtig. ‘Wat? Weet je dat zeker? Is het echt verdwenen?’

Hotel Duinzicht

Spekkie zit een beetje onderuitgezaakt achter in de auto. Maar als ze de woorden van Sproet hoort, veert ze meteen op. 'Vertel. Wat is er met je opa? En wat is er verdwenen?'

'Zijn zakhorloge,' zegt Sproet. 'Hij had het meegenomen naar het hotel en nu ziet hij het niet meer.'

'En waarom belt hij jou dan?'

'Hij belde het oude nummer van mijn moeder. Ze heeft sinds kort een nieuwe telefoon. Dus daarom kreeg hij mij.'

'Is dat horloge eigenlijk kostbaar?' Spekkie klinkt ineens als een echte speurder.

'Ik denk van wel,' zegt Sproet. 'Het is gemaakt in Zwitserland, dat heeft mijn opa weleens verteld. Het is al heel oud, want het was eerst van de opa van mijn opa. En daarna van de vader van mijn opa.'

Spekkie krijgt ineens trek in een spekkie.

Jammer dat ze er geen bij zich heeft. 'Heb jij dat horloge weleens gezien?'

'Ja, vroeger mocht ik weleens aan het knopje

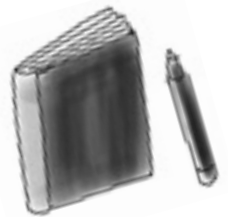
bovenop draaien,’ antwoordt Sproet. ‘Maar niet te vaak, want mijn opa zei toen al dat het horloge bijzonder was. Daar moest hij zuinig op zijn.’

Nelson, die heeft meegeluisterd, draait zich even om. ‘Fijn dat jullie straks de opa van Sproet kunnen helpen met zoeken. Maar weet je wat ik denk? Dat horloge is zo weer terecht. Oude mensen zijn wel vaker wat kwijt. Dan leggen ze iets ergens neer en weten ze ineens niet meer waar dat was.’

‘Niet alleen oude mensen, hoor,’ zegt Spekkie.

‘Vanmorgen was ik zelf ook wat kwijt.’

‘Wat dan?’ vraagt Sproet nieuwsgierig. Spekkie haalt haar opschrijfboekje uit haar rugtas. ‘Dit. En je weet het: mijn opschrijfboekje is onmisbaar voor mij.’ Sproet knikt. Ja, dat weet hij.

‘Ik zocht me suf,’ gaat Spekkie door. ‘En wat bleek: het boekje lag op mijn kamer, onder een paar kleren. Ik keek er gewoon overheen.’

‘Ja, zoiets kan gebeuren,’ zegt Nelson. ‘Dat overkomt mij ook weleens. Dus maak je maar niet al te veel zorgen, Sproet. Hotel Duinzicht is een keurig hotel. Daar logeren geen inbrekers. Je opa vindt dat horloge vast snel.’

Sproet knikt en voelt zich iets geruster. Zijn opa zal inderdaad wel niet goed gekeken hebben.

‘Hij gaat nu trouwens eerst een stukje wandelen,’ zegt hij. ‘Dat zei hij net aan de telefoon. Wie weet bedenkt hij dan ineens waar dat horloge is.’

‘Dat zou goed kunnen,’ zegt Nelson.

En dan wordt hij gebeld. Zo te horen gaat het over dingen die hij moet regelen. ‘Komt in orde. Daar zorg ik voor,’ zegt hij.

Nelson krijgt het druk vandaag, denkt Spekkie. Dat is wel duidelijk.

Ze komen langs huizen en flats. En al gauw ziet ze in de verte de duinen.

Tien minuten later stopt Nelson voor een hotel. ‘Zo, we zijn er.’

Spekkie en Sproet stappen uit en kijken nieuwsgierig rond.

Het hotel is een villa met een groot balkon en een grappig torentje. Net een kasteeltje! Wat zou het leuk zijn om daar bovenin te logeren...

Tegen de zijkant van het hotel staat een steiger. Een schilder in een witte overall klimt net naar boven.

Een andere schilder haalt een paar blikken verf uit een bestelbusje. ‘Hé, Siem. Heb je nog wat nodig?’ vraagt hij.

‘Ja, ik wil graag dat laddertje terug,’ antwoordt de man die Siem heet. ‘Gisteren heb ik het ook gebruikt. Dan kan ik beter bij het houtwerk.’

‘Geen probleem.’ De andere schilder haalt een laddertje uit de bus.

‘Zeg, ik ga de grote ladder halen,’ zegt hij dan. ‘Die hebben we nodig als we de kozijnen aan

de zijkant gaan schilderen.' Hij stapt in het busje en rijdt weg.

Het is goed dat het hotel wordt geverfd, denkt Sproet. Want het ziet er best een beetje oud en versleten uit.

Nelson kijkt intussen op zijn horloge. 'Moet ik nog meelopen naar binnen?'

'Nee, hoor,' zegt Sproet. 'Mijn opa heeft kamer vier. Dat heeft hij al verteld.'

Nelson steekt zijn hand op. 'Nou, dan ga ik ervandoor.'

'Wacht! Wat is ook alweer je nummer?' vraagt Spekkie. Ze schrijft het snel op in haar opschrijfboekje.

'Maar één afspraak: je gaat me vandaag niet storen, hoor!' zegt Nelson. 'Als ik paardrijd, moet ik goed de teugels vasthouden.'

Spekkie grinnikt. 'Ja, dat snap ik. Anders val je van je paard. Waar zijn jullie eigenlijk aan het filmen?'

'Een stukje verderop, bij de Strandweg. Maar nu moet ik echt gaan.' Nelson draait zijn raampje dicht en rijdt weg.

'Je neef heeft wel haast,' zegt Sproet. 'Volgens mij moet hij echt veel dingen regelen voor die politiefilm.'

‘Ja, dat denk ik ook,’ zegt Spekkie. Ze maakt haar rugtas open en haalt de walkietalkies eruit. ‘Dom. Ik vergat Nelson te vertellen dat ik ze bij me heb. Dat had hij vast leuk gevonden. Zullen we ze even uitproberen?’ ‘Nu? En mijn opa dan?’

‘Je opa ging toch nog even wandelen?’ Sproet knikt.

‘Dan hebben we nog wel even tijd,’ gaat Spekkie door. ‘Nu Nelson ons heeft gebracht, zijn we toch al veel sneller dan met de bus.’ Sproet laat zich overtuigen en pakt een van de walkietalkies aan.

‘We zijn zo klaar,’ belooft Spekkie. ‘Ik wil vooral weten hoe ver het bereik is.’ Ze kijkt rond. Zal ze de trap op lopen naar het terras boven? Nee, dan is ze niet ver genoeg bij Sproet vandaan.

‘Weet je: loop jij naar de ingang van het hotel,’ zegt ze. ‘Dan ga ik de andere kant op en zoek ik contact met je.’

Sproet doet wat Spekkie voorstelt en al gauw ziet hij haar niet meer.

Wel hoort hij haar stem. ‘Hallo Sproet, dit is Spekkie. Hoor je mij? Over.’

Hij drukt een knop in. ‘Hallo, hier Sproet.’

Ik hoor je duidelijk en goed. Over.'

'Geen last van het geluid van de wind? Over.'

'Nee, geen wind te horen. Over.' Oeps, wat zei hij nou...

Spekkie heeft het niet in de gaten, want ze zegt: 'Blijf waar je bent. Ik kom eraan. Over en uit.'

Sproet bergt de walkietalkie op en gaat op een bankje voor het hotel zitten. De zon komt achter de wolken vandaan en meeuwen vliegen luid roepend voorbij.

Uit het hotel komt een man met een rollator. Hij heeft een klein snorretje en draagt een geruite pet.